

Arrest

nr. 63 586 van 21 juni 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Armeense origine.

Uw oom wilde uw nicht E.D.(...) (OV 6.581.990) uithuwelijken aan S.P.(...), de zoon van de burgemeester van het dorp Aragatsavan (Armenië). Uw nicht werd fysiek aangerand door S.(...) toen hij haar mee uitvroeg, buiten het dorp. Uw oom wilde haar niet geloven en sloeg haar. U vernam via uw tante Susanna in Jerevan (Armenië) wat er gebeurd was en u stuurde geld op naar E.(...), zodat zij met het vliegtuig tot in Samara (Rusland) kon reizen, waar u woonde. E.(...) vluchtte op 20 december 2009 richting Samara. U zorgde ervoor dat zij bij de grootmoeder van uw vriendin kon verblijven. U vernam via uw tante Susanna dat E.(...) gezocht werd door haar vader en dat het goed mogelijk was dat zij haar als vermist konden opgeven in Armenië. U had schrik dat uw oom E.(...) in Rusland kon vinden. U had eveneens schrik dat u door hem vermoord zou worden, omdat u haar had geholpen. Daarom besloot u

het land te verlaten samen met E.(...). Op 10 februari 2010 vertrok u richting Moskou, vanwaar u naar Polen reisde. Na 6 dagen reisde u door naar België, waar u op 19 februari 2010 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van uw Russisch (binnenlands) paspoort.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen bent u van Armeense origine, maar bezit u de Russische nationaliteit. Zodoende dient uw asielaanvraag beoordeeld te worden tegenover Rusland. Uit uw verklaringen en die van uw nicht E.D.(...) (OV 6.581.990) blijkt dat u zelf geen enkel probleem ondervond in Rusland. U zou Rusland verlaten hebben uit schrik voor de vader van E.(...), die ermee gedreigd had zowel E.(...) als diegene die haar geholpen had, te vermoorden. U zou zich voor uw asielaanvraag verder volledig baseren op de asielmotieven die werden aangehaald door uw nicht E.(...) (CGVS p.1). Aangezien in haar hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omwille van het feit dat zij haar problemen niet aannemelijk kon maken, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw nicht E.(...) werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Ook wat u betreft dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat u onvoldoende stappen hebt ondernomen om bescherming te zoeken voor uw problemen bij de Russische autoriteiten. Zo haalde u immers zelf aan dat u uw problemen nergens gemeld had, noch ergens bescherming had gezocht (CGVS p.4). U zei dat men u in Rusland misschien wel had kunnen helpen, maar dat E.(...) had besloten om weg te gaan en u haar niet kon helpen in die toestand. U denkt dat u in principe wel op bescherming had kunnen rekenen, maar dat u die niet had ingeroepen omdat u op dat moment niet enkel aan uzelf dacht en omdat uw nicht wilde vertrekken (CGVS p.5), wat bezwaarlijk als afdoend excuus kan aanvaard worden voor het feit dat u zelfs geen enkele poging hebt ondernomen om bescherming te vragen. Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij/zij eerst alle nodige stappen onderneemt om bescherming te zoeken in het land waar hij of zij de nationaliteit van bezit alvorens internationale bescherming te zoeken.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten, met name uw Russisch (binnenlands) paspoort, uw geboortakte en uw diploma kunnen voorgaande conclusie niet wijzigen, aangezien uw paspoort en uw geboortakte louter persoonsgegevens bevatten en uw diploma enkel informatie betreft over de door u gevolgde opleiding. Deze gegevens worden door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar nicht, E.D.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 585 van 21 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem

verschafft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier (zie verhoorverslag van 17 december 2010, p. 7) blijkt dat verzoekster geen enkele poging ondernomen heeft om nationale bescherming te verkrijgen.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster na het incident met S., geen klacht heeft ingediend bij de politie. Ook nadat haar vader op 28 november 2009, haar en haar tante geslagen had, diende verzoekster geen klacht in. Zij liet eveneens na om haar probleem aan een dokter te vertellen of om achteraf in het ziekenhuis, waar zij voor haar hoofdwonde verzorgd werd, te melden wat er gebeurd was. Zij weigerde zelfs in te gaan op het voorstel van een dokter om een medische expert aan te stellen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij nooit een afdoende bescherming zou kunnen genieten tegen de agressie van haar vader, stelt de Raad vast dat deze uitleg haaks staat op wat zij eerder op het Commissariaat-generaal verklaarde waar zij stelde (zie voormeld verhoorverslag, p. 10) dat zij waarschijnlijk wél op bescherming van de Armeense autoriteiten had kunnen rekenen. Haar bewering daaromtrent dat er ook veel corruptie heerst in Armenië, is een blote bewering die aan haar voorgaande verklaring geen afbreuk doet.

Aangezien verzoekster geen aanwijzingen bijbrengt om aannemelijk te maken dat de in Armenië aanwezige autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade, kan van haar noch de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, worden toegekend.

Het bovenstaande motief is dermate determinerend dat het zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus kan dragen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE